

Jump-jump, bäng-bäng

Kruisalin taas vanhojen starojen maailmanparannustilaisuuteen, joka tällä kertaa pidettiin Sieravuoren lomakylässä. Sää tiedotukset lupasivat myrääkää. Sää tutkan ja tarkan ajoituksen ansiosta reilu sadan kilometrin matka sujui pisaroitta. Heti kun sain parkkeerattua ja kannettua rensselit sisään, alkoi sataa. Muut kertoivat kastuneensa pahemman kerran.

Kämpä on kohtuullinen. Löytyy jääkaapit, mikrouunit ja kahvinkeitin, muttei astian astiaa, ei edes hammasmukia. Mitään ripustustilaa ei ole, ei kaappia, ei henkareita. Vessapaperia sentään on varattu kaksi rullaa. Ja kelpo sängyt.

Sieravuori sijaitsee aika syrjässä. Se on kuulema pitkään toiminut nuorten bile- ja tanssipaikkana. Mutta sinne pitää tulla omin autoin, taksein tai bussein. Mitenkähän tällaisessa paikassa papparaiset pärjäävät?

On perjantapäivä. Illan esiintyjä on kuulema Popeda. Siinä he jo roudaavatkin tavaraa sisään paviljonkiin valtavan suuresta linja-autosta. Noin paljon rekvisiittaa. Eihän saliin enää mahdu asiakkaita.

Vanhaan navettaan sisustettu ravintola näyttää viihtyisältä, ja pöperöt sulavat suussa. Seinän takaa alkaa jo kuulua sähköbasson paukahtelua ja äänentoiston testailua. Mitähän tässä vielä seuraa!

Kevyessä musiikissa on päivitelty äänen voimakkuutta. Soittajat käyttävät järjestään korvatulppia. Yleisö ei pysty keskustelemaan. Porukastamme löytyy tässäkin asiassa tietäjä.

Jo hyvissä ajoin ennen tilaisuuden alkua ilmastointi katkaistaan. Tulee lämmintä ja nihkeää. Ihmiset alkavat voida vähän huonosti. Mikä siihen auttaa. No, tietysti olut, siideri ja vastaava. Kun musiikki vielä pauhaa, ei voi edes puhua keskenään. Sekin lisää juomien kulutusta.

Niin, mitähän tästä illasta oikein seuraa! Jatkamme asioiden setvimistä parin sadan metrin päässä tanssipaikasta. Sinnekin kantautuu metsäisen mäen yli sähköbasson yksitoikkoinen pamputus.

No, asiat saatiin kuin saatiinkin reilaan. Maailma pyörii. Voi harkita nukkumaanmeno ja voimien keräämistä huomisen taisteluihin. Kämpäni on melko lähellä paviljonkia. Kävelen hiljalleen. Jumputus kovenee. Päässä tärisee. Puutkin pelkäävät. Kämpän lasit helisevät.

Peittoa korviin ja nahkaa silmille. Olen aina mainostanut, että silloin kun nukkumisen aika on, nukahdan vaikka kiviporan ääreen. Mutta tästä ei nyt tule mitään! Tuntuu kuin mökki vähän siirtyisi joka basson pamauksella.

Mutta sitten välähtää. Minähän olen motoristi. Ja mitä kaikilla mopopojilla on aina mukanaan. No, korvatulpat! Nyt ääni kaikkoo, mutta tärinä ei. Lopulta nukkumatti saa hiekkansa heitettyä.

Aamiaisen viime hetkinä navettaan vääntäytyy mustapaitaisia popedoja. Ovat kaikki vähän kuin muissa maailmoissa. Liekö ollut huonot korvatulpat.

pajen